

Kuka?

MIKA POUTALA

33-vuotias sprintti-
matkoihin erikoistunut
pikaluistelija. Paras
sijoitus viides sija
Vancouverin olympia-
laisissa. Tehnyt useita
Suomen ennätyksiä.
Koulutukseltaan yo-
merkonomi. Esittänyt
hengellistä räppiä
nimellä Plastic.
Asuu Espoossa. Vaimo
ja kaksi lasta.

Helluntailainen ei nöyristele

Kilpaluistelija **Mika Poutala** taputtaa nyrkillä sydäntään ja nostaa sormensa ylös taivaaseen ennen lähtölaukausta.

Olen perhetaustaltani ja tunnustukseltani helluntailainen. Toisin kuin luterilaiset, me menemme kasteelle henkilökohtaisen uskoontulomme jälkeen täysi-ikäisinä. Sain itse kasteen 18-vuotiaana.

Usko on tuntunut aina omalta tietoiselta ratkaisulta. Päätin seurata Jeesusta jo paljon ennen kastettani. Kirjoitin noin kymmenvuotiaana *Raamattuuni* uskonpäättöksen eräällä leirillä. Sinä iltana oli vietetty iltaohjelmaa, jossa laulettiin ja kuunneltiin puhetta. Rukouksen aikana oma vakaumus tuli vahvasti esiin.

Isäni kuoli, kun olin seitsemän. Tämä on varmasti vaikuttanut suhteeseeni Jumalaan ja Jeesukseen, sillä olen voinut lapsesta asti turvautua uskooni. Jo hyvin pienenä sanoin, että vaikka minulla ei ole isää, minulla on taivaan isä. Tästä syystä olen tullut vahvemmaksi ja oma-toimisemmaksi jo nuorempana. Olen halunnut nähdä vaikeuksissakin positiivisen puolen.

Jos tutustuisin uuteen ihmiseen ja meistä tulisi hyviä kavereita, hän ei ensimmäiseen kuukauteen huomaisi mistään ulkoisesta merkistä, että olen uskossa. En kannan *Raamattua* mukani tai rukoile näkyvästi. Ehkä uskoni näkyy parhaiten siinä, että haluan kohdella muita ihmisiä hyvin. En kiroile enkä juo alkoholia.

Ennen kilpaluistelukisaa taputan aina nyrkillä sydäntäni ja nostan sormeni ylös taivasta kohti kuin näyttäen, minne sydämeni kuuluu. Ennen kilpailua myös rukoilen voimia koitokseen.

Pidän uskostani huolta päivittäin lukemalla *Raamattua* ja rukoilemalla. Yleensä rukoilen aamuisin ja iltaisin, joskus keskellä päivääkin. Päivällä rukoukseni ovat kuin huokauksia ja kysymyksiä, jos tarvitsen apua johonkin juttuun.

Minulla on kielilläpuhumisen armolahja. Minulle se tarkoittaa rukoilua kielellä, jota en tunne. Kielilläpuhuminen ei ole hurmoshenkinen tilanne. Ensimmäisellä kerralla se toki oli tunteita herättävää, sen jälkeen olen kokenut sen ihan normaaliksi.

Uskon, että *Raamattu* on totuus, ja olen esimerkiksi luomisopin kannalla. En silti ymmärrä kaikkea *Raamatussa*, ja pyrinkin kuuntelemaan heitä, jotka tutkivat sitä työksensä. Ymmärrän myös, että *Raamatussa* on vertaiskuvainnollisuutta. Kun Jeesus sanoo, että jos silmä viettelee sinua, revi se irti, ajattelen, että en lähde repimään silmää irti mutta voisin pyytää syntejäni anteeksi. Himo ei ole hyvä asia.

Helluntailaisuudessa korostetaan ehkä enemmän iloa kuin luterilaisessa kirkossa ja kannustetaan kehittämään omaa osaamista. Meitä helluntailaisia on ajanut yhteiskunnan näkyville paikoille ehkä myös se, että haluamme tehdä työmme hyvin. Ajatuksen takana on se, että kaikki mitä teet, tee Herralle.

Nöyryys on meille tärkeä arvo, mutta nöyristely on eri asia. Nöyristellen ei hoideta hyvin Jumalan asiaa.

HEINI KILPAMÄKI

Kulka?

SANDHJA KUIVALAINEN

27-vuotias suomalais-guyanalainen laulaja ja lauluntekijä. Edusti Suomea Tukholman Euroviisuihin 2016 laululla *Sing it away*. Koulutukseltaan sairaanhoitaja, työskentelee nyt Töölön sairaalassa. Asuu Helsingissä.

Hindu sietää ristiriitaisuutta

Kun Sandhja Kuivalainen edusti Suomea Euroviisuissa, hän harkitsi kutsuvansa suosikkijumalattarensa apuun.

Minä ja sukulaiseni olemme hinduja. Emme ole Suomessa yhteydessä paikallisiin hinduyhteisöihin, vaan usko tulee eläväksi toisen kotimaani Guyanan kautta. Äitini suku on Guyanasta, Etelä-Amerikan pohjoisosista, kotoisin. Sinne tuli 1800-luvulla brittivallan aikaan intialaisia siirtolaisia.

Minulle on lapsesta asti opetettu hindulaisia rukouksia ja perinteisiä tapoja. Haluan pitää niistä myös kiinni. Osa tavoista on nykyään kuolevaa perinnettä, sillä emme osaa enää hindyä. Laulamme tilaisuuksissamme lauluja, joiden sanojen sisältöä emme tunne.

Menin naimisiin hindulaisin menoin vuonna 2012. Hääjuhmallisuudet kestivät kolme päivää. Ensimmäisenä päivänä makasin lattialla valkoisella lakanalla valkoisissa vaatteissa ja sukulaisnaiseni hääriilivät ympärilläni. En saanut tehdä itse yhtään mitään. Turhautti, sillä suomalainen puoli minusta halusi osallistua.

Naiset valelivat ruumiini kurkumalla ja öljyllä, jotta ihoni hohtaisi hääpäivänä. Tuntui erikoiselta, kun mummoni hieroi rintaani ainetta ja hymyili kuin olisi halunnut sanoa: "Tästä se lähtee, nyt olet menossa naimisiin."

Toisena ja kolmantena päivänä olivat perinteiset rituaalit, varsinaisen hääseremonia ja -juhla. Pihaan istutettiin banaanipuu, joka kantaa hedelmää yhdeksän kuukauden jälkeen.

Minulla on kotona kotialttari, jossa on erilaisten hindujumalien ja -jumalattarien kuvia, tuohuksia sekä yleensä ruokaa ja puhdasta vet-

tä. Liitän käteni yhteen tai ristiin ja kokoan mieleeni aiheita, joista olen kiitollinen tai joihin tarvitsen voimia. Rukoilu on kai jollain lailla puhetta minulle itselleni.

Lempijumalattareni on Durga. Taru kertoo, että paha puhvelijumala aiheutti tuhoa, ja siksi muut jumalat loivat tai kutsuivat Durgan tappamaan demonin. Hän on siis kaiken pahan tappaja. Olen saattanut rukoilla Durgaa paikalle, kun minulla on ollut huono hetki elämässä. Esimerkiksi kun vuosi sitten edustin Suomea Euroviisuissa, olisin voinut tehdä niin, kun olin nousemassa lavalle ja stressi oli pahimmillaan.

Hindu-uskon eri jumalilla on hallussaan eri elämänalueita. He ovat saman jumaluuden eri puolia. Länsimaisessa kulttuurissa näemme asioita itämaista ajattelua mustavalkoisemmin. Jos jokin on näin, se ei voi olla toisella tavalla. Omassa elämänkatsomuksessani on tärkeää nähdä, että maailma ja elämä ovat monimutkainen ja ristiriitainenkin kokonaisuus.

Olen koulutukseltani sairaanhoitaja. Siinä työssä kohtaan ihmisiä, jotka ovat lähellä kuolemaa. Silloin haluan välittää ajatuksen siitä, että elämä ja kuolema ovat kauniita asioita. En kuitenkaan saarnaa elämänkatsomustani. Juttelemme ja rukoilemme sen mukaan, mihin henkilö itse uskoo. Itse uskon siihen, että kuoleman jälkeen sieluni jatkaa parempaan paikkaan ja syntyy uudestaan. Jäljelle jää vain kuoreni. Siksi kuolema ei minua pelota.

HEINI KILPAMÄKI